

Rade Krstič

Slogovni prijemi

Poezija

Trenutek tišine,
v katerega smo ujeli.

Večnost življenja, ki nam odteka.

Brez sedanjosti
naravnana ura.

Večer

tihi večer je in vse tiho je.
slika, ki jo prepoznam, ždi.
počasi zapiram vsa vhodna vrata.
prepoznal sem kralja in kraljico.

tihi večer je in vse tiho je.
strune brnijo iz nekega drugega
časa. zahtevam svoje zadnje plačilo.
kmalu bo konec te prelepe noči.

Devica

devica! v mojem objemu si vsa čista
in nedosegljiva. dotikam se te s
prsti. oblikujem te kot najvišje
bitje. pojem ti uspavanko

za lahko noč. naredil sem ti
ropotuljico iz najdražjih kamnov.
kmalu te ne bom videl več. odšla
boš prezgodaj. neustavljiva

za vse večne čase. kljub temu
te ljubim in si želim še kaj več.
v tem dolgem trenutku si moja
najdražja. verjemi mojim besedam.

Veter

koliko hrepenenja počiva pod prsti!
nikoli ne veš, s katere strani se
zavrti življenje. dragocenosti so
daleč za zadnjim vrati pričakovanja.

vsakdo mora sam stati na obličju
te prelepe zemlje. slišim tvoj glas.
zdi se mi, da letiva. nenadoma se
odkotaliva v brezno izgubljenih

spominov. ne zahtevava nič več.
kot dva majhna otroka si šepetava
na uho drobne skrivnosti. nekoč
bova zajezdila nepremagljivi veter.

Igra

pišem
in sanjam
groza
me pretresa
besede
tolčejo
po glavi
in po udih
že tolikokrat
se je razpočilo
moje srce

nimam več energije
skozi odprto okno
se pretakajo
barve
sveta

nič več
mi ni do igre

Beseda

Beseda neizražena, v tekstu neizgovorljiva,
dasiravno gre za neko drugo resničnost.
Pokrajina je obtežena s soncem,
zeleni žarki se dotikajo dreves.
Zdaj so tu sojenice, roka se giblje
in zariše krog, da se zgodi svet,
ki se je izgubil nekoč pred davnimi časi.
Človek je zadovoljen, raj in pekel
sta postala dirigentova palica.